

Černá ovce rodiny

Telefon: „Dobrý den, tady Marta, potřebuji pomoc nebo aspoň radu.“ Hlas v telefonu zněl rozrušeně. Domluvily jsme se na dalším telefonátu i na možné osobní návštěvě. Během dalšího telefonního hovoru a pak při osobním setkání se paní Marta svěřila: „Mám už zdravého, šikovného chlapečka. Před dvěma dny jsem porodila očekávané druhé dítě. Moc jsme se těšili, já tím víc, že tentokrát to měla být holčička. Představovala jsem si, jak ji budu česat, oblékat, všechno bude růžové, plné mašliček a volánků, i na bujné představy o budoucí profesi došlo. Obrovské zklamání nastalo, když mi lékař řekl, že holčička je postižená Downovým syndromem. Je to pro mě velká rána, všechny testy v těhotenství byly normální. Neumím se smířit s tím, že budu vedle šikovného, nadaného prvního dítěte vychovávat tohle postižené. Bude konec s mým zaměstnáním, rozdíly mezi oběma dětmi budou obrovské. Nikdy nedosáhne ani průměrného vzdělání, postižení je doživotní. Celý svůj budoucí život budu mít vedle sebe člověka, který nikdy nebude soběstačný, možná ani základní hygienické návyky se nenaučí. Už vidím ty zvědavé pohledy kolemjdoucích. Na dítě, na mě. Postižení je na první pohled viditelné. Život s tímhle doživotním dítětem nezvládnou. Stále o tom přemýšlím, ale nemohu si ho vzít. Zároveň také nechci, aby už od narození skončilo v ústavu a celý, možná dlouhý život tam prožilo. Prosím, najděte mu rodinu, která se o něho postará.“ Takových telefonátů, nebo i osobních návštěv jsem za svou pětadvacetiletou praxi sociální pracovnice pro náhradní rodinnou péči zažila více než deset.

Podařilo se. Holčičku převzala do pěstounské péče ke svým zdravým třem dětem zkušená prověřená rodina. Vzorně se o ni starali, zvláště děti byly nadšené, že k nim do rodiny přibyl miminko. Po nějaké době mi pěstounští rodiče říkali, jak jsou šťastní, že holčičku dostali. Chodí s ní na rehabilitaci, na cvičení. Pomalu, po drobných krůčcích se holčička učí základní dovednosti. Jde to pomaloučku, ale vývoj je patrný. Je to pohodové, klidné a usměvavé dítě. Na každého příchozího se směje. Do jejich rodiny přišlo se Zuzankou /jméno vybraly děti/ štěstí. Celá rodina zažívá každodenně pocity nesmírné spokojenosti a i když před Zuzankou žili bez problémů, teprve teď je život celé rodiny vrchovatě naplněn láskou, štěstím, jakoby prozářen sluncem.

Věřte, nebo nevěřte, milí čtenáři, příběh je to skutečný. Opravdu se stal.